URMAŞII LUI EMINESCU

"Generaţie nouă" se cheamă numai aceea care întrupează un ideal nou în viaţa naţiunii,ori scoate măcar la lumină o ideie vitală însemnată, pe care o generaţie slăbănoagă("interimară")o lăsase să cadă în umbră.

Pe Moţa l-am văzut o singură dată,în primăvara anului trecut,când S.S.Patriarhul chemase la sfat o seamă de oameni cu grijă de sufletul neamului.Totuşi, mi-au rămas în minte şi chipul şi cuvintele tânărului.Vorbea răspicat,spunând numai ce trebue.Se vedea bine că vorbeşte din suflet,nu ca să se asculte vorbind... Am simţit atunci deplin ce sunt şi cum sunt oamenii reprezentativi din generaţia nouă.Şi am plecat cu mari speranţe,iar nădejdea a sporit şi mai mult când am văzut pe oamenii cei noi adunând în munţii dela Predeal oasele ostaşilor morţi pentru ştergerea hotarului şi zidindu-le mormânt veşnic din piatra cărată pe braţele lor.Aceeaşi impresie de sănătoasă înnoire am căpătat-o mai târziu,când am văzut la malul Mării altă ceată de tineri trăind în sfânta disciplină a muncii de bună voie,la fel cu schimnicii cari îşi petrec zilele în post, rugăciune şi osteneală pentru păcatele altora.

Acum,Moţa şi Marin au căzut,luptând departe de hotarele ţării.Cu ce gând? L-au mărturisit chiar ei în cea din urmă scrisoare: "Nu este adevărat... că, rămaşi aici,puteam fi mai de folos,şi eu,şi toţi cari au luat acest drum - luptei de acasă.Biruinţa morală,pe care o vom câştiga în Spania(cu orice jertfă),va fi mai mare pentru lupta naţională decât tot ce am mai putea face în restul vieţii noastre,ba şi dincolo de ea... Acesta e adevărul".Aşa dar,"biruinţă morală"! Cu acest cuget au plecat,ştiind bine că nu se vor mai întoarce decat cu mâinile pe piept.Evident,o lume nouă s'a ivit pe pământul ţării noastre.Românii adevăraţi înţeleg de ce e vorba... Totuşi,să ne fie iertat,ca suprem omagiu pentru inimoşii tineri,să reamintim câteva împrejurări,spre a înlesni o preţuire mai exactă a faptei lor.

Mai întâi,o constatare neplăcută: după război,cuvântul "generaţie" ne împuiase urechile... Ajunsese tot aşa de silnic la auz,ca şi nerodul "culturalizare",autentic,dinamic,proaspăt,mistic şi alte vorbe terfelite de multă şi proastă întrebuinţare.Toţi nechemaţii porniseră pe "culturalizare",erau"proaspeţi","dinamici","autentici" şi "mistici",de-ţi era groază să-i vezi,necum să-i auzi ori să le mai citeşti şi scrisul.Neputincioşi,dar ambiţioşi,snobii intelectuali vânturau zilnic formule importate din bazarul cosmopolit,dându-se drept lume nouă în literatură,în artă,în politică... peste tot.Realitatea e însă alta. Generaţiile unui neam nu se despart după actul de naştere sau calendar,şi nici după etichetele împrumutate de aiurea.O generaţie nu e în adevăr <u>nouă</u> decât atunci când întrupează un ideal nou în viaţa naţiunii,ori scoate măcar la lumină o idee vitală,pe care o generaţie slăbănoagă o lăsase să cadă în umbră.Iar în privinţa aceasta ne putem da seama îndată că irozii mai sus amintiţi,departe de a fi o generaţie nouă,în sensul istoric al cuvântului,nu erau decât trista continuare a generaţiei care îi precedase,pregătindu-i să primească tot felul de mode internaţionale.

In adevăr,se ivise încă din secolul trecut,în viaţa poporului nostru,o grea desbinare.De o parte,stau neatinşi oamenii vechi ai pământului,adică ţăranii, preţuitorii drepţi ai tradiţiilor ţării.Ei formau adevărata aristocraţie a neamului şi o formează încă şi azi.În munţii Maramureşului trăesc şi acum urmaşii lui Dragoş,Bogdan,Balc,păstrând sub grinzile lor afumate diplome de o vechime seculară.Aceeaşi sigură aristocraţie o aflăm la "boerii" din Ţara Făgăraşului, în Haţeg,la Moţi,la Codreni,Vrânceni... Şi peste tot,omul de sute şi sute de ani nu s'a depărtat de ţărâna lui,cum nu se depărtează ghinda de trunchiul stejarului.De altă parte,dar tot aproape de nobilimea cea mare a ţăranilor,mai rămăseseră şi câţiva boeri de neam(nu corcituri),legaţi şi aceia cu tot sufletul de tradiţiile ţării.În faţa lor însă,şi împotriva lor,se ridica tot mai semeaţă o "pătură suprapusă",cum a botezat-o Eminescu,adică un element dubios şi ca sânge şi ca suflet,compus din străini şi înstrăinaţi.Fiind pământul nostru "în calea răutăţilor"(vorba unui bătrân cronicar),câţi venetici nu se pripăşiseră printre noi! Neavând nicio "moştenire" de păstrat,veneticul e totdeauna gata pe schimbări: este democrat,progresist,liberal,revoluţionar... după cum bate vântuş.Vorba cunoscută: "Ce-am avut şi ce-am pierdut".

Iată de ce boerii cu bun simţ se uitau la ţărănime ca la un zid de apărare. Al-de Alecu Forăscu a şi spus-o pe şleau în Divanul ad-hoc: Mai bine lângă un ţăran c'un car de minte,decât alături de un"bonjurist" cu o mână de învăţătură şi înstrăinat de neam.Dreaptă,foarte dreaptă îngrijorare din partea bătrânilor,

fiindcă tocmai atunci începuse a se înteți năvala străinilor,adică Marea Invazie Evreească; iar alături de veneticii tot mai numeroși creștea și numărul"înstrăinaților",adică al importatorilor de forme și formule nouă,adunate pe bulewardele Parisului,la Bal-Mabil și în alte capiște ale spoelii internaționale! Doamne,ce grije pe Rosetache să întemeieze o "religie fără Dumnezeu"!(De-ar ști Lunaciarski și cei dela Komintern... cum s'ar mai bucura).Ce republică la Ploești!.. Ce înnoiri cu duiumul(unele pe față,altele clandestin)!

Și așa,în această cumplită desbinare ne-a apucat 1877.Noroc că oamenii vechi erau încă mulți și întregi.Ei și-au făcut deplin datoria,năvălind de patru ori la asalt,în aceeași zi,peste aceleași parapete sămănate cu trupurile camarazilor morți... Dar,în dosul lor,străinii și "înstrăinații" benchetuiau acasă cu "mironisițele" de care pomenește Eminescu și făceau afaceri "patriotice",pe când soldatul n'avea ce mânca și cu ce se îmbrăca,iar ghiulelele plesneau în gura tunului.Așa se înțelege pentru ce sufletul genialului poet s'a cutremurat de scârbă.Închinătorul de toate zilele la chipul lui Ștefan Vodă și al lui Mircea la Rovine,n'a găsit un singur vers pentru acea epocă de dureroasă rătăcire. (Noroc de țărănime și de câțiva boeri vrednici,cari au ținut sus steagul țării... și au biruit!).

Dar,după isbânda dela 1878,a urmat o desbinare și mai adâncă între pătura supra-pusă și adevăratul popor românesc.În loc să ne purificăm și să pregătim zi cu zi "ofensiva națională" pentru întregirea hotarelor,a venit ghiftuirea și destrăbălarea.Lozinca cluburilor a fost: îmbogățiți-vă! Partidul a luat locul țării.Îmbuibații n'au băgat de seamă măcar atât că,la fiecare zece ani,isbucnea câte o răscoală țărănească.Și astfel,la 1907,ne-am trezit cu pârjolul cel mare, iar prevăzătorilor cârmuitori nu le-a mai rămas altă cale decât să tragă cu tunul asupra satelor!... În adevăr,păcătoasă priveliște! Un stat,ale cărui hotare erau încă neîntregite,să fie cârmuit de o pătură din ce în ce mai înstrăinată de neam,dar gata de alianță cu veneticii pentru secătuirea pădurilor,istovirea petrolului,cointeresarea bancară,industrială... îndopându-se zilnic cu idei și formule cosmopolite.(Atât de mare ajunsese orbirea,încât niște bieți amețiți de nihilism și narodnism rusesc -un fel de bolșevici înainte de bolșevism-,ajunseseră isvor de inspirație politică pentru cei dela cârma țării!).Așa se explică de ce pătura politică din ajunul răsboiului mondial făcea la noi impresia unei gloate fără busolă,un fel de generație "interimară",menită să țină doar umbră pământului,până va veni alt rând de oameni,mai conștienți de interesele statului.

Însă păcatul nu te păsuiește.Pe neașteptate a isbucnit răsboiul,iar slăbiciunile au ieșit repede la iveală.Timp de doi ani,până la intrarea în luptă, cluburile partidelor au devenit un viespar de intrigi și un ticălos târg de conștiințe.Pe unii îi amețeau banii agenților de corupție,pe alții îi înebunise patima personală sau de partid.Câte uri individuale nu s'au îmbrăcat atunci în mantia patriotismului! Anume corifei ai vieții politice și-au schimbat de azi pe mâine atitudinile în chestia externă,numai pentrucă adversarii lor ocupaseră poziții unde nu mai încăpeau și ei! Astfel,răsboiul a început fără pregătire, cu rușinea dela Turtucaia,și a ajuns la rana mortală a păcii dela Iași,iscălită la Buftea.N'am avut parte să lipsească măcar"mironosițele"din dosul frontului și camuflarea la părțile sedentare a patrioților cu afaceri.Obrazele subțiri nu s'au sfiit să-și arate civismul,luând comanda pompierilor și a brutăriilor... Noroc -din cer până în pământ noroc- că mai rămăseseră încă neatinse două isbânzi morale: inimosul avânt al trecerii peste Carpați(cea mai înaltă manifestare de solidaritate națională,dela arderea Sarmisegetuzei și până azi),și admirabila epopee dela Mărășești,cu strălucitele episoade dela Jiu,Robănești,Bălării,Topraisar,Mărăști și Cireșoaia.Dar ce enorm contrast! Deoparte păcatul și păcătoșii,iar de altă parte biata gloată ascultătoare și îndrăgostită de țărâna ei,jertfindu-se sub comanda ofițerilor eroi,cari trăgeau deavalma cu soldații,până la ultima bandă de cartușe,murind cu capul pe mitralieră.Aici a fost tot norocul și toată speranța de reînviere.De aici a ieșit și a doua trecere peste munți și intrarea în Budapesta.

Dar,îndată după pace,molima luptelor de partid a isbucnit cu o furie și mai mare.Un imens val de străini s'a revărsat asupra țării,iar numărul vânduților și înstrăinaților a crescut an cu an,zi cu zi,ceas cu ceas... mulțumită consiliilor de administrație de tot felul și democrației de toate culorile.Niciodată elementele internaționale(fățiș sau clandestin),n'au avut sub talpa lor mai deplin poporul românesc.În afacerea Skoda,lucrul s'a dat pe față: un venetic a îndrăsnit să arunce ca pe o petecă murdară santinela așezată cu baioneta la armă lângă sipetele cu acte suspecte! Dar n'a fost destul nici atâta.A venit o

dovadă şi mai grozavă: când oştirea ţării stătea neîmbrăcată şi fără armament, iar funcţionarii statului nu primeau leafa cu lunile,s'a găsit un guvern românesc(?),care să dăruiască miliarde băncii falimentare a unui evreu... Atât de departe a ajuns după răsboi desbinarea între poporul românesc şi înstrăinaţii cari îl cârmuiau!

Din fericire,Eminescu nu murise; cei buni ai neamului nu pieriseră toţi.Din ţara lui Horia,din Oltenia lui Tudor,din marea Moldovă a lui Ştefan Vodă... şi de peste tot,tineretul rămas neîntinat s'a trezit ca dintr'un somn de moarte.Revelaţia cea mare pentru sufletul celor lipiţi de ţărâna acestei ţări a fost regăsirea doctrinei aceluia care a adunat cel dintâi congres pan-românesc la Putna.Câştigul cel mai mare.. experienţa profundă şi uimitoare,petrecută cu noi,e aceasta: am găsit cheia deslegării noastre din întunerecul nedumeririlor; ea stă în pilda luptătorilor noştri de altă dată.Privind spre toţi cei mai buni,de la Bălcescu şi până la Eminescu,drumul mântuirii fusese găsit.Tineretul şi-a dat seama că fatala desbinare,pe care ne-a adus-o secolul al 19-lea şi invazia străinilor,trebue înlăturată.România trebue să fie de aici înainte a Românilor, şi numai a Românilor(dar a Românilor adevăraţi,nu a celor cari au minţit,vânzându-se pe sub ascuns duşmanilor).Citind şi recitind dureroasele pagini ale lui Eminescu despre elementele parazitare(mai noi şi mai vechi),tinerii au găsit pe adevăratul lor educator.Căci după ce poţi cunoaşte pe un pedagog al naţiunii? Şi care e datoria lui cea dintâi? E aceasta: să descopere centrul sistemului sufletesc al generaţiei pe care o îndrumează,soarele acestui sistem, adică ideea cardinală pentru care trebue să trăeşti,iar,dacă e nevoe,să şi mori pentru ea.Ideea e aceasta: Să mântuim neamul românesc de sub apăsarea străinilor şi înstrăinaţilor.Regresiunea teritorială în tot lungul hotarelor,regresiunea demografică(în ce priveşte natalitatea,sănătatea şi omogenitatea etnică) şi grozava regresiune economică sunt acum fapte pozitive pentru conştiinţa tuturor celor cari au ochi să vadă şi urechi să audă.Tinerii de azi(nu e vorba de cei amorţiţi cu stupefiante fizice şi intelectuale),tinerii adevăraţi îşi dau seama că poporul nostru nu e un copac atins de bătrâneţe,pe cale să i se usuce câteva ramuri,ci e atins de o adâncă răceală chiar la rădăcină.Viermii cari îi rod măduva trebuesc aşa dar scoşi repede şi aruncaţi.. Nu mai e timp de amânare.De aceea,generaţia de azi este nu numai nouă,dar şi decisivă.O aşteaptă sau o mare onoare,sau un blestem veşnic,dacă n'ar birui.Aşa au cugetat cei doi tineri eroi şi soţii lor,cari au mers să lupte pe pământ străin,dar pentru o idee fundamentală în viaţa propriului lor neam.Prin rănile şi moartea lor,ei au voit să dea semnalul unei supreme încordări din partea tuturor celor ce mai cred în viitorul României.Acesta a fost înţelesul adânc al faptei lor eroice.

Ştiu că generaţia veştedă de ieri,precum şi pseudo-tineretul cu ideologie de bazar,nu pot pătrunde adevărata lui semnificare.Ca să-l lămurim însă deplin, vom aminti ceva asemănător din viaţa unei naţiuni cu o superlativă etică personală.Înainte de isbucnirea răsboiului dintre Ruşi şi Japonezi,un ofiţer,urmaş al vechilor Samurai,după ce a studiat foarte de aproape împrejurările din Extremul Orient,a ajuns la concluzia că lupta dintre Moscoviţi şi Japonia nu mai poate fi înlăturată.După ce a arătat tot ce trebue făcut pentru asigurarea biruinţei,a scris un fel de testament,pe care l-a înaintat Suveranului său,şi,ca semn al convingerii,s'a sinucis,pentruca să asigure o exactă cântărire a mărturisirii sale.Ceva asemănător au făcut şi cei doi tineri,cari s'au jertfit departe de pământul ţării lor.Murind de bună voie,ei au spus răspicat: Deschideţi ochii la amestecul străinilor cari vor strivi tot ce e românesc în România,după cum strivesc tot ce e spaniol în Spania! Luaţi seama: după întregirea hotarelor,e timpul să întregim şi neamul,adunând pe toţi Românii adevăraţi într'un singur mănunchiu şi sub o singură cârmuire românească şi monarhică.Înlăturaţi cât mai iute vinovata şi neghioaba tactică a partidelor împănate cu străinii cari ne-au invadat ţara şi vor acum să încătuşeze întreg poporul român,după cum au încătuşat şi paralizat pe atâţi conducători politici,ademeniţi cu blidul de linte al consiliilor de administraţie... Moţa şi Marin,prin jertfirea lor de bună voie, au dat semnalul unificării sufleteşti a tuturor Românilor,cari se mai simt Români.Cu sângele lor românesc,ei au voit să vindece rana înveninată a desbinărilor din trecut.Aceasta este semnificaţia istorică a morţii lor.

Fi-vor ei ascultaţi? Vom vedea.Un lucru însă este sigur: cu cei doi eroi cari au înfruntat moartea,şi cu soţii lor de credinţă,o generaţie nouă s'a ivit în cuprinsul hotarelor României.Prin urmaşii cinstitului Eminescu,o epocă nouă începe în conştiinţa poporului românesc.Generaţia interimară a încetat.

Tineri eroi,cari aţi mers cu fruntea sus în faţa morţii,chipul vostru se

înalţă acum ca un steag în mijlocul bătăliei.Monumentul sub care veţi dormi va fi cel mai frumos şi cel mai cinstit dintre toate,în ziua când România va fi a Românilor şi numai a Românilor.Numele vostru are chiar de pe acum strălucirea unui monument.-

Simion Mehedinţi(Ian.1937)

IMNUL MOŢA-MARIN de Radu Gyr

Sunt ruguri şi flăcări,e Spania'n scrum,
Gloanţele cad în altar.
În negrele şanţuri cu sânge şi fum
Plouă cu schije şi jar.
Dar sub obuze,
Gloanţe şi spuze,
Par legionarii nişte munţi...
Rănită'n zare
Crucea le-apare,
Şi ceru-i mângâie pe frunţi...
Noaptea'n tranşeu legionarii
În ploaie îşi fac rugăciunea...
Mintea lor trece fruntarii
Şi'n gând li se-aprinde Legiunea,
Şi văd Căpitanul şi Ţara
Cu sfântu-i destin legionar.

Obuzele tună,împroaşcă oţel,
Tancuri pornesc ca din iad;
Şi Moţa e'n frunte,Marin lângă el;
Roşii granatele cad...
Printre reţele,
Mine,şrapnele,
Schijele plouă fier de sus...
Loviţi în frunte,
Cu braţe frânte,
Cad legionarii lui Isus.
Moţa,în şanţ,plin de sânge,
Şopteşte,murind,rugăciunea:
"Moartea la pieptu-i mă strânge
Să crească mai mândră Legiunea;
Să faci Căpitane o Ţară
Ca soarele sfânt de pe cer"!

Dar jertfele sfinte ard pururi în noi,
Jertfele ne-au mântuit.
Şi cresc din morminte martirii eroi,
Neamul se'nalţă sfinţit.
Legiunea'ntreagă,
Jurând,se leagă
Ca să urmeze jertfa lor.
Din legăminte
Şi jertfe sfinte
Va creşte-un neam biruitor.
Scumpii eroi ne veghează
Şi duc spre lumină Legiunea.
Toţi vrem o moarte vitează,
Ca ei ne şoptim rugăciunea:
"Să faci Căpitane o Ţară
Ca soarele sfânt de pe cer"!

Azi sfintele oase le-am pus temelii
Vajnice neamului dac;
Şi ele înfruntă de-acum veşnicii,
Stânci tencuite cu veac.
Dar de-or să vie
Vremi de urgie
Pentru destinul legionar,
Din oseminte
Şi jertfe sfinte
Cei doi eroi vor creşte iar.
Moţa,arhanghel şi munte,
Marin ca o flacără mare,
Cu Căpitanul în frunte
Ne-or duce în viscol de soare.
"Să faci Căpitane o Ţară
Ca soarele sfânt de pe cer"!